

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΠΑΙΤΕΙ ΗΘΗ ΑΥΣΤΗΡΑ

Συντηρητικοί ἢ φιλελεύθεροι, χριστιανοὶ ἢ ἐλευθερόφρονες, πάντες οἱ σπουδαῖοι καὶ πεφωτισμένοι ἄνθρωποι συμφωνοῦσι σήμερον εἰς τοῦτο, ὅτι θρηνοῦσι τὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν μας ἐπικράτησιν τῶν ὑλικῶν συμφερόντων, τὴν δίψαν τῶν φυσικῶν καὶ κοινῶν ἀπολαύσεων καὶ τὰς ἐκεῖθεν πηγαζούσας συνηθείας τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς τρυφηλότητος. Ἐχουσι δὲ δίκαιον. Κατὰ τὰς ἡμέρας μας, διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἐποχῆς μας, εἶνε τοῦτο τὸ μεγαλύτερον κακόν, ὅσον δὲν τὸ φαντάζονται ἴσως καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες τὸ θρηνοῦσιν. Ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων ἔλεγε: «Δὲν φοβοῦμαι τοὺς συνωμότας τοὺς ἐγειρομένους ἀπὸ τῆς κλίνης των κατὰ τὴν 10^{ην} ὥραν τῆς πρωίας, καὶ οἵτινες ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ φορέσωσιν ὑποκάμισον τῆς ὥρας».

Ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς δὲν ἀπαιτεῖ ἀπολύτως, νὰ μὴ λαμβάνῃ τις περὶ ἑαυτοῦ μηδεμίαν φροντίδα· ἀλλ' ὅ, τι ἔχει σημασίαν δι' ἐκεῖνον, ὅστις θέλει νὰ ᾖ ἐλεύθερος, ἄτομον ἢ λαός, εἶνε νὰ μὴ ᾖ τυφλῶς καὶ ἐμπαθῶς ἀφοσιωμένος εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τῆς ὑλικῆς του εὐημερίας καὶ τῶν μικρῶν προσωπικῶν του ἐπιθυμιῶν· εἶνε ἀναγκαῖον, νὰ ἀπομακρύνῃ ὁ τοιοῦτος ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὰς ἐπικουρείους ἀρχάς. Βάνουσος ἢ λεπτός, ὁ ἐπικουρείως δυσκόλως ἀναδέχεται ἀγῶνας καὶ θυσίας, καὶ εὐκόλως ἀρκεῖται εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ ἐξησφαλισμένης τὰς τέρψεις του καὶ τὴν ἀνάπαυσίν του. Ἡ ἐλευθερία ἀπαιτεῖ ἤθη αὐστηρότερα, τάσεις ὑψηλοτέρας, ἀντιστάσεις ἰσχυροτέρας, κατάστασιν ψυχῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ ἠθικότης καὶ ἡ αὐταπάρνησις ἐπικρατοῦσιν.

Γρίζα.

Η ΛΙΜΝΗ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Εἰς τὴν λίμνην κυματοῦσα μίαν ἀνέφελη νυχτιά·
Ἡ πολὺπαθὴ καρδιά μου ἐποθοῦσε μοναξιά·
Σιγὰ φλοισβίεις τὸ κύμα 'ς τὸ μονόξυλον ἐμπρός,
Τὸ πανάκι μου φυσοῦσεν ἀεράκης στεριανός.
Δὲν ἀκούετο ἄλλος κρότος ἀπ' τὸν κρότον τῶν ψαριῶν,
Ὅταν ἔξαφνα πηδῶντας ἔβουτοῦσαν 'ς τὸν βυθόν.
Ἐξανοίγοντο μακρόθεν τῶν ψαράδων ἡ πρυαίς,
Φαίνοντ' ὄλαις ἀπ' τὸ μικρὸς πῶς κινουνοὺν μοναχαίς,
Κι' ἐσημάτιζαν ἐμπρός μου τόσον ὄλο φωτεινὸ,
Σὰν τῆς θάλασσης πλανήται περπατοῦσαν 'ς τὸ νερό.
Ἀνεφαίνοντο σποράδην τ' ἀστερέωτα νησιᾶ,
Λὲς κι' ἐβῆσαν ὕγρα τότε ἀπὸ τ' ἄβαθα νερά.
Πάμπολλα θαλασσοπούλια, κουρνιασμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
Εἶχαν φύλακας τὰ σκότη καὶ τὰ κύματα στρωμνῆ.
Τὸ φεγγάρι ἀπ' τῆς Πάτρας εἶχε ἀρχίσει τὸ βουνο
Ν' ἀναβαίνει ἀγάλια ἀγάλια τὸν καθάριον οὐρανόν,
Κ' ἡ ἀκτίνα του 'ς τὸ κύμα ἐλαφρὰ νὰ κολυμβᾷ
Κι' ὀλογάλητον τὸ κύμα νὰ τὴν βλέπῃ νὰ γελᾷ.
Μὲ τὴν λάμψιν ἐφάνη τότε κάτω 'ς τὴν ἀκορυγιαλιὰ
Μιά φιλὴ καὶ μαυροφόρα ἀντὸν ἴσκιον ἐλαφρὰ·
Μισοκρῦβετο ἡ μορφή της σὲ μιὰ σκέπη μελανῆ,
Σὰν ὀλόφωτος κομήτης 'ς τὴν νεφέλην τῆς λεπτῆς·
Καὶ 'ς τὴν λάμψιν γυρισμένη ἀρχισε νὰ τραγουδοῖ,
Μὲ τὴν ἀυρὰ, μὲ τὸ κύμα, τὴν ἀκόλουθον φθῆ·
«Ὀχρὸ κι' ἄστατο φεγγάρι, ποῦ τὴν μαύρην φέγγεις γῆ,
Κι' ὅπου μοιάζεις μέσ' 'ς τὰ σκότην μιὰ λαμπάδα νεκρικῆ,

Ἡ Ἀρχινᾶς, φωτογενεῖσται, κ' εἰς τοὺς κόλπους τοῦ φωτός,
Ἡ Ἀπ' ὀλίγο ὀλίγο αὐξάνεις, ὡς ποῦ γίνεσ' ὄλο φῶς·
Καὶ φῶς ὄλον ἀφ' οὐ γένης, συχνὰ σύμφερο πυκνόν
Ἐάφνω σκώνεται, σ' ἀρπάζει ἀπ' τὰ μάτια τῶν θνητῶν·
Κι' ὁ σκληρότατος ὁ Χάρος ἔρχεται ὄλωσ ἀφανῆς
Καὶ συχνότατ' ἀφανίζει τὸ γλυκὸ ἄνθος τῆς ζωῆς».¹

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Τὰ μέγιστα τῶν πνευμάτων ομοιάζουσι τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλοτάτων ὄρεων· διότι καθὼς αἱ κορυφαὶ αὗται φωτίζονται κατὰ πρῶτον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἐνῶ εἰς τὰς πεδιάδας ἐπικρατεῖ ἔτι βαθύτατον σκότος, οὕτω καὶ τὰ πνεύματα ἐκεῖνα πρῶτα περιουαζίζονται ὑπὸ τῆς αἰγλης τῆς ἀληθείας, ἐνῶ αἱ πυκναὶ σκιαί τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀπάτης καλύπτουσι ἔτι τὸν πολὺν τῶν ἀνθρώπων ὄχλον. (Macaulay).

* * Ἐν πάσῃ περιπτώσει παρατήρει τὴν φυσικὴν κατασκευὴν τοῦ σώματός σου, τὴν κρᾶσίν σου, καὶ κατ' αὐτὰς ρύθμιζε τὸν βίον σου, κανόνιζε τὰ τῆς τροφῆς καὶ τὰ τῆς ἐνδυμασίας σου, τὰς ἡδονὰς, τὰς διασκεδάσεις σου, τὰ ἔργα σου. Μηδέποτε λησμόνει, ὅτι μιᾶς μόνης ὥρας ἀκρασία γίνεται μήτηρ πολλῶν καὶ μακροχρονίων πόνων, ὅτι ἀρκεῖ μιᾶς μόνης στιγμῆς ἀβουλίας καὶ ἀποπλάνησις, ὅπως ὀλόκληρον τὴν ζωὴν ἡμῶν δηλητηριάσῃ. (Zschokke.)

* * Ἐκαστος ἔχει τρεῖς χαρακτῆρας· ἐκεῖνον ὃν δεῖκνυει, ἐκεῖνον ὃν πράγματι ἔχει, καὶ ἐκεῖνον ὃν νομίζει ὅτι ἔχει. (Alphonse Karr.)

* * Ἀγχίνους λόγοι εἰς τὸ στόμα ἐνὸς μωροῦ, ὡς καὶ τὰ χρυσᾶ νομίσματα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πτωχοῦ, αἰείποτε γεννώσιν ὑποψίαν ὅτι προέρχονται ἐκ κλοπῆς.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ἐξάλειψις τοῦ ἐλαίου καὶ τοῦ λίπους.

Προκειμένου νὰ ἐξάλειψωμεν τὸ ἐπὶ φορεμάτων, ἐπὶ χάρτου, ἐπὶ σανίδος ἢ ἐπὶ λίθου ριφθὲν ἔλαιον, καλύπτωμεν αὐτὸ μὲ ζύμην κατασκευασθεῖσαν ἐξ ἀργίλλου διαλυθείσης εἰς τὸ ὕδωρ. Ἡ ζύμη αὕτη ξηρανθεῖσα ἀπορροφᾷ ἐντελῶς τὸ ἔλαιον, τοῦ ὁποίου οὐδὲ ἴχνος μένει ἐπὶ τοῦ κηλιδωθέντος ἀντικειμένου. Τὸ δὲ λίπος ἐξάλειφεται διὰ τῆς μεθόδου ταύτης, ἂν ᾖ ἡναι πρόσφατον· ἂν ὅμως ᾖ παλαιόν, ἐπειδὴ μεταβάλλεται συνεργεῖα τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐπὶ μακρὸν χρόνον εὐρίσκεται εἰς ἐπαφὴν, ἢ ἀργίλλος δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἐπ' αὐτοῦ ἐνέργειαν· εἰς τοιαύτην περίπτωσιν πρέπει νὰ καταφεύγωμεν εἰς τὴν ἐπανειλημμένην χρῆσιν ἀσθενῶν τινων ἀλκαλιῶν, τοῦ αἰθῆρος π. χ. καὶ προτιμότερον τοῦ θειοῦχου ἄλατος ἢ τῆς μπανζίνης, τὰ ὁποῖα ἐξάλειφουσιν ἐντελῶς τὰς λιπώδεις οὐσίας.²

¹ Σπουρίδων Τριχουπίτης.

² Ταμελάου Ἰεσατ. γλ. ἐπὶ Α. Κωνσταντινίδου.